

[Riishøj]

spørgsmålet går på, om dette bliver ratificeret af både Øst og Vest. Det er naturligvis af meget stor vigtighed, at det er en Øst-Vest-dimension, så jeg vil være meget interesseret, hvis udenrigsministeren kan give nogle oplysninger om ratifikationsmulighederne på dette felt eller gøre det meget hurtigt i udvalget.

Barsøe-Carnfeldt (FP):

Jeg skal på fremskridtspartiets vegne give tilslutning til dette forslag. Vi kan meddele, at vi ønsker at arbejde videre med visse spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Vi kan give tilslutning til forslaget.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg siger tak for tilslutningen. Jeg kan til hr. Riishøj sige, at så vidt jeg er informeret, har ingen endnu ratificeret de to protokoller. Norge og Sverige står umiddelbart over for at gøre det. Men jeg vil meget gerne give yderligere oplysninger til udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-
tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om international godstransport med motorkøretøjer m.v.

(Lovforslag nr. L 109. Fremsat 12/2 82).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 18 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

18) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om international buskørsel.

(Lovforslag nr. L 110. Fremsat 12/2 82).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Lerke (S):

De foreliggende lovforslag løser et problem, der vel er ringe i omfang, men som de få gange, problemet opstår, kan medføre menneskelige tragedier.

Erfaringerne har vist, at danske ansatte i transportbranchen, som af en eller anden grund rammes af sygdom, eller som indblendes i færdselsulykker i udlandet, ofte udsættes for et urimeligt pres, fordi de ikke kan stille sikkerhed for de omkostninger, som følger af sygdommen eller eventuelle færdselsforseelser. Dette mærkes ikke mindst inden for det rettlige område, hvor der kan fremdrages eksempler på, at sager har trukket længere ud end nødvendigt, fordi det af økonomiske grunde ikke har været muligt for nødstedt dansk transportpersonel at inddrage en forsvarer i sagen på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt. I praksis har det i nogle tilfælde været sådan, at de pågældendes familier har måttet træde til ved at stille sikkerhed for ret store beløb, hvis det har været muligt for dem. Det er en situation, som er urimelig, ikke alene for den nødstedte, men også for de pårørende.

I et vist omfang har de kollektive overenskomster inden for vognmandsområdet taget højde for problemerne, hvad angår sygdom, men der foreligger ikke nogen kollektiv aftale om udgift til retshjælp i udlandet. Dertil kommer, at aftalen om hjælp under sygdom kun gælder for dem, der er ansat hos en vognmand, ikke for dem, som udfører firmakørsel i udlandet. Desuden frembyder det et problem, hvis en vognmand i praksis ikke har økonomisk formåen til at betale en regning i forbindelse med en chaufførs sygdom, ligesom de problemer, som opstår for ansatte i virksomheder, der ikke er medlemmer af Danske Vognmænds Arbejdsgiversammenslutning, ikke løses gennem den nævnte kollektive aftale.

For SiDs transportgruppe opfylder forslagene et længe næret ønske om at komme ud

[Lerke]

over de problemer, jeg har nævnt, da det i særdeleshed er deres medlemmer og deres medlemmers pårørende, der er berørt af dem.

Socialdemokratiet hilser med tilfredshed, at ministeren for offentlige arbejder nu tager initiativ til en lovgivning på området i erkendelse af, at der kun på denne måde kan gives de ansatte inden for transporterhvervet fuldt tilfredsstillende tryghed under kørsel i udlandet. Vi finder, at pligten for virksomhederne til at stille den tilstrækkelige sikkerhed efter forslagene kan opfyldes på så mange måder, at den enkelte virksomhed ikke på nogen måde har ulempe af, at en tilfredsstillende tryghedstilstand nu bliver etableret på dette område.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige velvillig behandling af lovforslagene i udvalget.

Bo Kristensen (KF):

Ifølge begge forslag pålægges arbejdsgiveren det økonomiske ansvar for udgifter i forbindelse med såvel sygdom som retshjælp i udlandet. Der er efter min opfattelse grund til at skelne mellem disse to elementer, idet der i dag allerede eksisterer en række aftaler, bl.a. indeholdt i overenskomsten mellem Danske Vognmænds Arbejdsgiversammenslutning og SiD, som indebærer sikkerhedsstillelse ved sygdomstilfælde i udlandet.

Kravet om sikkerhedsstillelse i forbindelse med retshjælp er noget helt nyt. Det konservative folkeparti vil på det kraftigste advare imod, at man generelt påtvinger virksomhederne at skulle stille sikkerhed for udgifterne ved eventuel retsforfølgning i udlandet. For det første fordi problematikken med løsepenge stort set kun er kendt fra de østeuropæiske og mellemøstlige lande, hvor kun en del af de berørte virksomheder har aktiviteter; man kunne frygte, at der direkte ligger en Østpolitik bag, for at disse lande kan få en fortjeneste. For det andet fordi der, som det også fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 109, kun er tale om meget få tilfælde. Endelig for det tredje fordi vi mener, at det principielt er en opgave, der må henhøre under udenrigsministeriet.

Jeg må i den forbindelse rejse tvivl om, hvorvidt forsikringsselskaberne vil tegne sådanne forsikringer, idet man allerede nu fra flere sider afslår at tegne forsikringer for

transporter til bl.a. Italien, hvor hele vogntog er blevet væk.

En række spørgsmål i forbindelse med vurderingen af, hvornår arbejdsgiverens forpligtelse indtræder, håber jeg at vi kan få nærmere belyst i udvalget. Vi har jo set eksempler på retsopgør i udlandet som følge af forsøg på narkotikasmugling, hvor de pågældende har fortsat aktiviteterne efter hjemkomsten til Danmark. Er der også en arbejdsgiverforpligtelse til at stille sikkerhed i sådanne situationer? Andre eksempler på groft uagtsomme eller uforansvarlige handlinger kunne fremdrages. Jeg mener derfor, at forslagene er præget af uklarhed på dette punkt.

Med hensyn til spørgsmålet om sikkerhedsstillelse i forbindelse med sygdom mener jeg også, at forslagene er for upræcise. Man har således ikke taget højde for fortiet sygdom. Jeg vil derfor godt spørge ministeren, om ikke det var rimeligt, at arbejdsgiverforpligtelsen bortfaldt i de tilfælde, som beskrives i sygedagpengelovens § 5.

Som tidligere nævnt er en meget stor del af sygdomstilfældene dækket ind af frivillige aftaler, og vi vil gerne medvirke positivt under udvalgsarbejdet for at undersøge muligheden for at få de sidste med.

Generelt må jeg sige, at forslagene indeholder mange – for mange – bemyndigelser til ministeren, og jeg finder, at der er mange uafklarede punkter i forslagene, som jeg håber vi i udvalget kan få nærmere belyst.

Til slut vil jeg bemærke, at der egentlig ikke er noget overvældende behov for en lovgivning på dette område, idet der inden for de sidste 10 år kun har været i alt 6 tilfælde ud af 75.000 transporter. Vi mener på den baggrund ikke, det er rimeligt at pålægge det i forvejen trængte erhvervsliv flere byrder. Der er tværtimod behov for, at man opmuntrer ikke mindst de valutaindtjenende eksportvirksomheder, og det gør man ikke ligefrem ved forslag som disse.

Ivar Hansen (V):

Vi kan fra venstre tilsige en positiv vilje og indstilling til at få skabt klarhed og rimelige forhold for de personer, som bliver stedt i de situationer, der er omhandlet i de to lovforslag, som her er fremsat. Men så er der heller ikke så meget mere positivt at sige om

[Ivar Hansen]

den løsning, ministeren lægger op til. Vi er enige i, at der er nogle problemer her, men vi er langt fra overbevist om, at den fremgangsmåde, ministeren anvender, er den rigtige.

Som det allerede er sagt, drejer det sig om ret få tilfælde, og det kunne tilsige, at der ikke var behov for en egentlig lovgivning, som det allerede er sagt af den konservative ordfører. Forholdet er også det, at i det omfang der er tale om kørsel inden for de nordiske lande, er problemet løst ved en overenskomst mellem de nordiske lande. Det må jeg forstå på den måde, at i det omfang man bliver ramt af sygdom under kørsel eller har behov for retshjælp, er det direkte eller indirekte det offentlige, der betaler.

I det omfang der er tale om kørsel til fjerne områder, hvor risikoen kan være betydelig større, lægger man altså op til, at det skal være de enkelte vognmænd, der skal betale risikopræmien, enten igennem en kollektiv forsikring inden for en organisation eller igennem en individuel forsikring. Vi må være af den opfattelse, at det næppe kan være rimeligt, at man ensidigt vil pålægge vognmandserhvervet en sådan risiko netop ved kørsel til lande, vi har en interesse i at øge vor eksport til.

Vi har lagt mærke til, at der i bemærkningerne til lovforslag nr. L 109 står, at arbejdsgiverne, vognmændene, allerede er gået ind på at betale for så vidt angår sygdomstilfælde ifølge en overenskomst mellem Danske Vognmænds Arbejdsgiverforening og Specialarbejderforbundet i Danmark. Det vil altså sige, at vognmændene har vist vilje til at gå ind og tage noget af den risiko, men altså ikke hvad angår retshjælp. Man kan i høj grad spørge, om ikke det var rimeligt, hvis det skal betales af de involverede parter, at organisationerne, det vil sige SiD osv., på lønmodtagersiden betaler en del af en sådan risikopræmie.

Der melder sig i det hele taget det spørgsmål, synes jeg, om det egentlig er trafikministeren, der skal fremsætte lovforslag herom, hvis der er behov for det. Det kunne jo også være socialministeren, der i form af en ændring af eller tilføjelse til sygesikringslovens bestemmelser kunne klare en del af problematikken.

Jeg kunne nævne flere ting i denne forbindelse, som med rimelighed kunne trækkes frem med henblik på at få alternative mulig-

heder belyst, men det vil jeg foretrække at vi fordyber os i under udvalgsarbejdet.

Jeg ønsker hermed at sige, at vi kan se, der er nogle problemer her, og dem vil vi i og for sig godt være med til at finde en løsning på, men vi er langt fra sikre på, at de forslag, ministeren her kommer med, er det, der lægger op til den allermest rimelige løsning.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal på SFs vegne tilsige støtte til gennemførelse af disse forslag, og jeg håber også, at ministeren kan komme igennem med dem; det tyder det på. Jeg har nogle enkelte bemærkninger at gøre til de foregående ordførere for de konservative og for venstre.

Jeg synes, man vender tingene lidt på hovedet, for man må vel tage udgangspunkt i, at såvel bilen som lasten er forsikret på alle leder og kanter. Det, der så er problemet, er de mennesker, der transporterer lasten. Det er da helt klart, at lige så vel som arbejdsgiverne forsikrer deres bil, lige så vel må de forsikre de mennesker, der betjener bilen. Derfor kan jeg ikke se andet, end at der må gennemføres love af denne karakter. Vi kan ikke medvirke til, at der rent forsikringsmæssigt skal lægges byrder på dem, der er ansat til at køre disse biler sydpå, eller hvor de nu skal hen.

Med disse få bemærkninger skal jeg tilsige SFs støtte til gennemførelsen af disse lovforslag.

Dohrmann (FP):

Det kommende udvalgsarbejde vil afgøre, hvilken stilling vi vil tage ved den endelige behandling af disse forslag her i tinget.

Det er korrekt, at der har været nogle uheldige tilfælde, hvor folk er strandet i udlandet – det gælder først og fremmest Østeuropa – og hvor man i hvert fald har fået den opfattelse, at de faktisk ikke havde nogen steder, de kunne henvende sig for at få den fornødne hjælp. Et naturligt sted i et sådant tilfælde burde være de danske ambassader, men vi har hørt i flere tilfælde, at henvender man sig med den slags sager til de danske ambassader, som vi ellers er så stolte af, og som vi ofrer temmelig store beløb på, så er der ikke megen hjælp at hente, så er man lidt for meget diplomater.

[Dohrmann]

Derfor er vi indstillet på at stille en lang række spørgsmål i udvalget for at få det belyst. Vi ser også gerne, at der kommer en henvendelse fra vognmændenes side; dette er så udpræget et SiD-forslag, det er der vist ingen tvivl om. Vi går positivt ind i udvalgsbehandlingen og håber, at vi kan få nogle klare svar på de spørgsmål, der stilles.

Nør Christensen (CD):

Lovforslag til L 109 og L 110 er efter mit partis opfattelse en urimelig yderligere belastning af det i forvejen betrængte erhvervsliv i Danmark. Vi mener, at lovgivningen i stedet for burde begrænses, således at vi kun fik den allermest nødvendige lovgivning. Det ville vi alle sammen være bedst tjent med.

Som det fremgår af bemærkningerne, er der tale om et endog meget begrænset antal tilfælde, hvor hjælp har været nødvendig. Man vil altså nu til at lovgive for et antal tilfælde, der ligger i størrelsesordenen 6. Men CD vil selvfølgelig gerne være med til, at der, som venstres ordfører var inde på, på det område kan skabes klarhed. Det vil vi se på i udvalget.

En mere naturlig ordning, må vi generelt sige, ville være, at alle, der foretog arbejdsrejser i udlandet, var dækket ind via sygesikringskortet. I det hele taget vil jeg mene, at det principielt må være en statslig opgave at foretage det fornødne til sikring af danske borgere i udlandet. Jeg vil egentlig gerne spørge ministeren, hvad det ville koste, hvis alle var dækket ind via sygesikringen. Der er jo tale om ringe beløb, skriver man i bemærkningerne. Så kunne det da godt være, at staten, selv om staten er hårdt trængt, kunne overtage området. Det er jo en opgave, som staten i forvejen påtager sig over for vore medborgere på ferie, som bliver syge, kommer til skade eller kommer i konflikt med gældende regler i udlandet. Selv hvor der er tale om grovere forbrydelser, f.eks. i forbindelse med narko, drager staten omsorg for de personer. Jeg skal gøre opmærksom på, at det har vi absolut ingenting imod, og vi synes, det er godt, at vi kan tage os af vore medborgere.

Centrum-demokraterne finder det således uantageligt, at vi yderligere belaster erhvervene, og vi advarer imod, at der igen og igen uddeles næsestyvere til erhvervslivet. Det har erhvervslivet ikke brug for. Der er brug for

at ligestille danskere i udlandet og beskytte de folk, som beskæftiger sig med valutaindtjeningen til landet.

CD kan ikke medvirke til lovforslagenes gennemførelse, som de foreligger her.

Bilgrav Nielsen (RV):

Det kan til gengæld det radikale venstre. Vi vil godt være med til at diskutere i udvalget, om der er ting, der ikke er gennemanalyseret omkring måden at gøre det på, men for os er det ikke en lille sag, når vi ved, at der er mennesker, der vitterlig har været udsat for meget hård medfart. Det er årsagen til, at der nu bliver lagt nogle faste rammer.

Jeg kan godt se, at der kan drages paralleller til andre mennesker i udlandet, men jeg synes, man skal være opmærksom på, at der her er tale om et erhverv, som udføres med meget store materielværdier og menneskelig indsats. Der bør dér være en sammenhængende sikring af både personer og materiel.

Vi er absolut positivt stemt over for at få løst dette problem.

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Jeg skal starte med at takke det flertal her i folketinget, der går ind for, at vi skal have disse lovforslag gennemført. Jeg er enig i de kommentarer, der er kommet fra socialdemokratiets, SFs og det radikale venstres ordførere.

Det kan godt synes at være et lille spørgsmål, vi får frem her først på eftermiddagen en stille fredag, men det er virkelig et stort problem, vi kan få løst op for her for de mange langturschauffører, der i disse år kører længere og længere væk fra rigets grænser. Det synes jeg alle skulle være opmærksom på, også de ordførere, der dels er imod, dels påstår, at vi her lægger en voldsom byrde på det betrængte erhvervsliv. Jeg synes nu ikke, byrden er så voldsom. Der har jo ikke været tvivl om, at vi skulle sikre f.eks. vores søfolk. Det har vi jo gjort for mange år siden, og det er vi enige om i dette folketing. De er sikret ved sygdom, og de sikres også rejsehjælp, når de er i udlandet, og sikres hjemrejse. Vi kan godt tillade os at sammenligne vore langturschauffører med søfolkene. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at vi nu kommer igennem med disse lovforslag.

[Ministeren for offentlige arbejder]

Hr. Bo Kristensen stillede mig et spørgsmål om fortiet sygdom. Det har vi ikke taget stilling til; det er noget, der skal med i de administrative bestemmelser.

Der blev også sagt, at der var givet ministeren for mange bemyndigelser. Jeg synes nu ikke, det er så voldsomt med den lille bemyndigelse, der er. Det er nu engang således med den slags lovforslag, at der må være en bemyndigelse til den udøvende magt, for at man kan få loven til at virke.

Jeg skal sige til hr. Ivar Hansen, at man kunne måske godt sige, det var en social foranstaltning, og så skulle det være socialministeren, der skulle fremsætte forslagene; det kunne jo også være en retsforanstaltning, og så var det justitsministeren, der skulle fremsætte lovforslagene. Nu er det område altså pålagt – det ved den tidligere trafikminister godt – ministeren for offentlige arbejder. Det drejer sig om folk, der i deres erhverv ikke er beskyttet af de danske regler. Det må være rimeligt, at der gives regler for dem, således at de er beskyttet, når de kører uden for rigets grænser. Så det er nok rigtigt alligevel, at det er trafikministeren, der fremsætter disse lovforslag.

Jeg mener bestemt, i modsætning til hr. Ivar Hansen, at der er behov for forslagene, og jeg vil opfatte bemærkningerne således, at hr. Ivar Hansen var positivt stemt over for visse dele af dem. Det er jeg da vældig glad for.

Hr. Dohrmann siger, at det er udprægede SiD-forslag. Ja, det er da rigtigt, det er jo SiDs, Specialarbejderforbundets, medlemmer, der har disse problemer. Hovedparten af dem, der kører, disse langturschauffører, er SiD-medlemmer. Vi ved da også godt, at der er en hel del uorganiserede folk, der kører. Vi ved da også, at alle heller ikke er organiseret inden for vognmandserhvervet. Vi har mange vognmænd, der kører selv, men også disse bliver jo omfattet af ordningen, således at de i og for sig her sikrer sig selv.

Hr. Nør Christensen fra CD siger, at det er en urimelig belastning for det betrængte erhverv. Jeg ved ikke, hvad man kan kalde rimeligt, eller hvad man kan kalde urimeligt. Det er i hvert fald urimeligt over for de pågældende chauffører, at de ikke har en beskyttelse, når de udfører et arbejde af den slags. Det må altså være rimeligt, at det er deres arbejdsgiver, der skal sikre dem i dette

arbejde. Urimegheden over for arbejdsgiveren mener jeg ikke er særlig voldsom. Det er jo således, at vognmandsorganisationerne sandsynligvis vil lave en garantiordning for deres medlemmer og f. eks. deponere værdipapirer til sikkerhed for garantiens opfyldelse, således som lovforslagene giver adgang til. Det vil i og for sig ikke koste noget. Det vil ikke koste fem flade ører. Der kan opstå udgifter for organisationen, hvis den skal dække et medlems økonomiske forpligtelser, fordi et medlem f. eks. på grund af konkurs el. lign. er ude af stand til selv at betale. Man kan ikke sige, at det er voldsomt urimeligt for det betrængte erhvervsliv. Hvis jeg skulle give et tal f. eks. for en uorganiseret vognmand, der ikke kunne være med i en sådan garantiordning i en vognmandsorganisation, kan jeg nævne, at en forsikring i dag for sygdom og retshjælp vil koste omkring 300 kr. pr. tur i 1981-priser, alt afhængigt af, hvor man kører hen. For det er rigtigt nok – det er nævnt her i dag, og disse lande skal jeg ikke navngive her – at der selvfølgelig er områder, som er mere problemfyldte end andre. Det er ting, som vi kan diskutere, og som jeg gerne vil være med til at tage op i udvalget om offentlige arbejder.

Hr. Nør Christensen spurgte, hvad det ville koste, hvis alle skulle sikres imod sygdom. Det er således, at hvis man rejser ud på ferie, så er man via sin sygesikring sikret, men jeg er ikke sikker på, at alle her i dette land ved, at hvis man rejser ud i et erhverv, så er man ikke sikret. Hvis en enkeltperson rejser ud i et erhverv for sit firma, så er vedkommende ikke sikret. Hvis vi skulle have alle sikret via det offentlige på den måde, som jeg forstår hr. Nør Christensen er inde på, vil jeg anslå, at det ville betyde en merudgift for staten på mellem 18 og 20 mill. kr. på årsbasis. Det er der jo ikke tale om på dette område.

Endnu en gang tak for tilslutningen til lovforslagene. Jeg skal tilsige min velvillige støtte til det arbejde, der skal foregå i udvalget.

Bo Kristensen (KF):

Jeg er egentlig meget ked af, at ministeren ikke vil give et tilsagn om at definere disse bemyndigelser nærmere, for det er ret væsentligt, når man skal tegne en forsikring på dette område, om § 5 i sygesikringsloven skal

[Bo Kristensen]

gælde. Det er forbundet med en forskel i præmiebetalingen, i det øjeblik man skal have en sådan forsikring. Derfor håber jeg, at vi i udvalget kan få defineret, hvad de bemyndigelser går på. Det er da rigtigt, at det er små bemyndigelser, men ministeren sagde også, at det er en lille lov, og vi er altså fra det konservative folkeparti ikke begejstrede for at give disse bemyndigelser, når vi ikke kender de samlede omkostninger ved bemyndigelserne. Derfor vil vi i udvalget bede om at få en nærmere definition af disse bemyndigelser, og hvad omkostningerne vil være ved dem.

Må jeg sige til hr. Ole Henriksen fra SF, som nævnte, at lasten er forsikret, men personen er ikke forsikret: nej, men man må også anskue det ud fra, at vi rent samfundsmæssigt har det forhold, at hvis man tager på ferie, er det det offentlige, der betaler, og man kunne udmærket forestille sig, at netop sygesikringen også skulle gælde på dette område for folk i erhverv. Når ministeren oplyser, at det drejer sig om 18-20 mill. kr., vil jeg godt spørge, hvad der er årsag til, at beløbet er steget fra 9 mill. kr. i november 1981, oplyst fra socialministeriet, til nu 18-20 mill. kr. ifølge ministerens indlæg her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler ministeren for kulturelle anliggender, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om film.
(Lovforslag nr. L 143).

I skrivelse af dags dato anmoder finansministeren om under henvisning til § 51 i lov af 18. juni 1969 om tjenestemænd i staten m.v., at der af folketinget blandt dets medlemmer vælges 8 medlemmer og stedfortrædere for disse til lønningsrådet for en periode af 4 år fra den 1. marts 1982 at regne.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Udvalget til valgs prøvelse (25/2 82):

Udtræder: Margrete Auken (SF)
Nyt medl.: Kalnæs (SF)

Boligudvalget (26/2 82):

Udtræder: Bollmann (CD)
Ny stedf.: Bente Juncker (CD)

Udv. ang. det civile beredskab (26/2 82):

Udtræder: Inge Krogh (KrF)
Nyt medl.: Chr. Christensen (KrF)

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om film.
(Lovforslag nr. L 143).

Den gældende lov om film og biografer har i det store og hele stået uændret siden 1972, idet kun mindre ændringer er foretaget i 1977 og en lov i 1980 udskød lovens revision til indeværende samling.

Med henblik på revisionen blev der i 1979 nedsat et sagkyndigt udvalg, hvis betænkning, »Filmloven« (betænkning nr. 943/1982), vil foreligge trykt senest i midten af marts måned, således at den kan indgå i den videre behandling af forslaget.

Det er min vurdering, at den ordning, som den gældende lov indeholder for bl.a. statsstøtten til dansk spillefilm og produktion, anskaffelse og distribution af kortfilm, i de forløbne år har stået sin prøve.

Forslaget indebærer derfor ingen ændringer af principiel karakter på disse områder, og jeg skal i denne forbindelse fremhæve, at forslaget opretholder den ansvarsfordeling i spørgsmål vedrørende filmproduktion, som senest var til behandling i tinget i 1977, og som går ud på, at henholdsvis det danske